

Příroda

V roce 1928 v "Školní monografii" psali zdejší učitelé: *Městys, ležící při okresní silnici z Vožice do Louňovic. V krajině překvapující rozmanitostí; je to vlnovitá pahorkatina, nejnižší při Blanici a toto střídání oku turistovu lahodí.*

Nejvýše vystupuje lesem „Vrch“ u hájenky, pak „Slepičí skalou“ rovněž zalesněnou a „Šibenným vrchem“, balvany posázeném – holém. Z památek po dolování z dřívějších dob zůstaly nám tak zvané dolce: „Načeradský“ s prameny dobré pitné vody, „Studený“ u Předbořic a Farský před Kamberkem. Nadmořská výška Kamberka jest 404 m, Slepičí skály 478 m. Kamberkem protéká řeka Blanice. Jméno má od blan *1), jak nazývány byly v již. Čechách paseky Pramení v lese domamyšlském Na pohled říčka tichá, nepatrná, ale v době rozvodnění způsobila často velkých škod. Největší pohroma byla 4

února v roku 1909. Tehdy voda zničila splav kammerského rybníka. Až v r. 1925 vystaven byl nový splav a tím obnoven rybník a život ve mlýně. Přibírá potok Hrnčířský ze severního svahu „Hůrky“ a strouhu Kammerskou. Skryt v údolí říčky Blanice, lemován vyvýšeninami a kopci, chráněn jest od chladných větrů. Pohled do krajiny jest velmi pěkný, neb vrcholky, stráně, kopce vroubeny jsou tmavými jehličnatými lesy, role střídají se se zelení luk a údolím vine se jakoby had řeka Blanice, která před Kamberkem na straně jižní tvoří velký panský rybník. Voda z něho stéká po splavu, v r. 1926 nově, moderně zřízeném a vrhá se s výše v malebném proudu, by pokračovala v nově upraveném, oku lahodícím řečišti k památnému Blaníku. Nemálo zveleben byl ráz krajiny i mostem přes Blanici, který byl dohotoven v r. 1928 a jímž dosáhlo se spojení přes řeku i v době rozvodnění.

Kamberk ležíc v údolí jest chráněn od studených větrů, takže na jaře sníh s polí mizí, zatím co na okolních kopcích a pásech se sněhová poduška ještě dlouho drží. I bouře se přenáší po okolních kopcích, jakoby přelétla údolíčko, takže není pamětníka většího krupobití na zdejších lánech“.

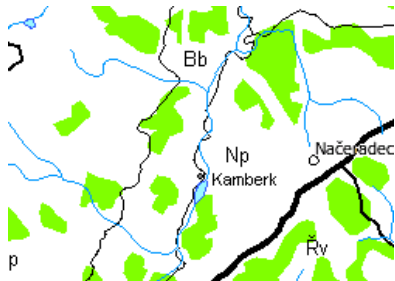
Relief terénu je dosti členitý hlavně ve východní části katastru. Nadmořská výška se pohybuje mezi 385-520 m. Nejvyšší bod území kóta 531,2 m n. v. leží již za. jihovýchodní hranici, nejnižší bod 385 m n.v. v údolí řeky Blanice, v místě, kde opouští katastr Údolí (Blanická brázda¹*2) říčky Blanice, dělí území na větší část východní a menší část západní. Západní část zájmového území je tvořena. celkem slabě zvlněnou plošinou, členěnou krátkými a hlubokými terénními zářezy, která se jen mírně svažuje k východu a končí krátkým strmým svahem nad údolím řeky

¹ **Blanická brázda** – Nápadná deprese v délce asi 65 km, ve směru SSV-JJZ z jihočeské kotliny od Ratibořských Hor údolím Blanice přes Mladou Vožici, Kamberk, Vlašim do středního Posázaví k Českému Šternberku a odtud podél Výrovky (Kouřimky) přes Zásmyky, Kouřim k Pečkám v Polabí. Je tektonického původu, založena v krystalických břidlicích, které patří k oblasti moldanubiku. Podle J. Koutka (1947) je blanická brázda západní hranicí Českomoravské vrchoviny. Její dno je nerovné pro petrografickou rozmanitost hornin a jejich různou odolnost proti denudaci a erosi. Paralelními radiálními zlomy uvnitř blanického příkopu vznikla hrást Velkého a Malého Blaníku. Brázdu doprovází nesouvislý pruh permských ostrovů mimo jiné u Nesperské Lhoty a Chobotu, u Vlastišova (červené pískovce, antracit). Podle J. Daneše (1913) bylo krystalinikum zarovnáno v parovinu skloněnou k severu a odvodňováno v terciéru předchůdkyní Blanice, která ústila do hypotetického jezera v Polabí. Jako relikv terciéru se nachází mezi Kamberkem a dvorem Štamberkem oblázky křemene, ve výši 445-450 m n. m., jako zbytek terasy Blanice.

V. Čech (1932) zjistil několik metrů mocné poruchové pásmo s mylonity, táhnoucí se od Hrachovic, podél Blanice až k Ostrovu. je porušeno mladšími příčnými dislokacemi směru SZ-JV a provázeno řadou paralelních zlomů s hlavním poruchovým pásmem v oblasti Blaníku a západně od Vilic. Pásmo starého založení (variské?) není souvislé a odděluje primárně slaběji (mesozonálně) metamorfovanou jednotku chýnovských svorů a svorových rul (místy také se sillimanitem) od sillimaniticko-biotitických hrubozrnějších rul sudoměřicko-mladovožického oblouku. Pararuly sudoměřicko-mladovožického oblouku jsou katazonální – hlubinně metamorfované. Severní část rulového oblouku sudoměřicko-mladovožického patří k pestré serii pararulové, která od Votic pokračuje na Kamberk a Načeradec; obsahuje vločky kvarcitu (Vinná hora), erlanů, amfibolitů. Oblast chýnovských svorů je na pravém břehu Blanice mezi Kamberkem, Mladou Vožicí a staniměřickým srázem, je oblastí slabší poslední variské metamorfozy, při níž zůstaly zachovány zbytky starší regionální metamorfozy. Za hlavního činitele vzniku svorů považoval V. Čech (1952) alkalické roztoky, bohaté mineralizátory (přítomnost turmalínu), které pronikly a živci obohatily původně chloritické nebo slídnaté břidlice slabě regionálně metamorfované. Původ roztoků je nutno hledat ve starších (prevariských?) žulorulách (např. Blaníku, ortoruly u Hrnčič, Šelemběrka). Sráz u Staniměřic, Elbančic a Načeradce, tvořící východní tektonickou hranici blanické brázdy vysvětlil třetihorními radiálními dislokacemi.

Mapování blanické brázdy ukázalo petrografickou pestrost. Zjištěny byly v pararulách a svorových rulách četné vločky sedimentárního (kvarcitu, erlanů, skarny, krystalické vápence, grafitické horniny) i eruptivního původu (hadce, amfibolity, dvojslídne i aplitické ortoruly, ortoruly turmalinické typu blanického), tělesa žul leukokratických, žíly křemenné a kyselých žul i aplopegmatitů. Kvarcitu na Vinné hoře, u Vračkovic, Skarny na „Hradě“ v Mladé Vožici a západně od Vilic, hadce u Kamberka, amfibolity na „Pravětickém vrchu“ severně od Damenic, ortoruly a žuloruly dvojslídne v horské skupině Blaníku, na „Slepičí skále“ u Kamberka, na Šelemběrku, ortoruly nad Zvěstovem na „Předním vrchu“, Výplní zlomových trhlin je křemen severojižního valu na „Hřívě“ SZ od Louňovic a žíly křemene u Křížovské JV od Kamberka. Roudenský aplit který V. Čech považoval za mladší je oddělený od blanické ortoruly pásmem mylonitů. Pegmatity s velkými turmalíny na západních svazích Křížovské hory. Severně od Hrnčič poblíž cesty do Kamberka na býv. Zachařově poli s vyskytuje mastek vzniklý přeměnou anthofylitu, který vyplňuje trhlinky v hadci.

a která také na jihu poněkud klesá. Terén východní části je silně svažité, s četnými výchozy hornin. Severní část se prudce a krátce zvedá z údolí řeky a pokračuje středně skloněným svahem k východu. Ostrým zářezem je oddělena od hřebene, který prudce odstupuje od intravilánu obce Kamberk jihovýchodním směrem na Slepíčí skálu. Svah je ukončen náhorní plošinou, která na jihovýchodě přechází v nejvyšší bod území. Tato plošina spojuje na východě oba zmíněné hřebeny. Širší terénní zářez odděluje na jihu střední hřeben od svahu západní expozice, který je ukončen prudkým spádem nad údolím říčky. Dochází tedy k častému střídání poloh hřebenových s úbočími a polohami údolními. Některé údolní polohy mají charakter poloh inverzních (mrazové polohy). Východně od Kamberského rybníka je vytvořena menší údolní plošina. Členitost území je zvýrazněna ještě více zalesněnými vrchy – „Vršek“ (461 m) jižně Hrajovic, „Slepíčí skála“ (478,7 m) jihovýchodně Kamberka, „Boroviny“ (463 m) při západní hranici obvodu, „Hory“ (491 m) v jižním cípu území.

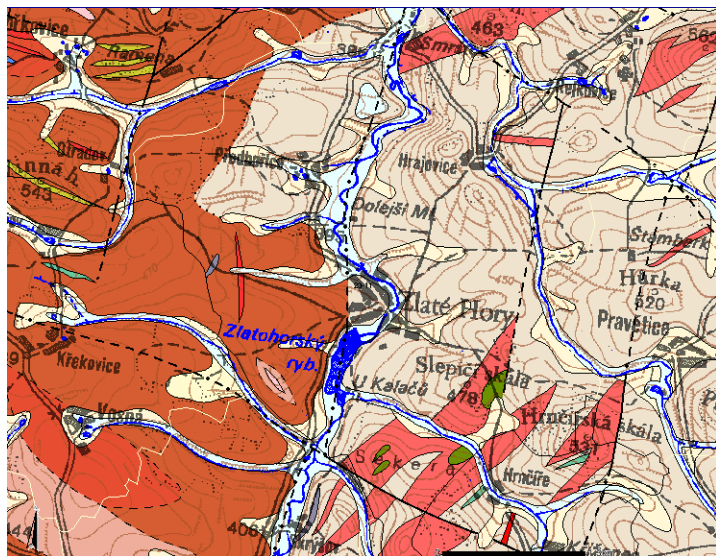
Území obce leží na rozhraní geomorfologických okrsků blanické brázdy a načeradské pahorkatiny v pahorkatině mladovožické, která je součástí pahorkatiny střeodočeské. Jihovýchodně leží již masiv českomoravské vrchoviny. Vyskytují se však i názory, že rozhraním mezi střeodočeskou pahorkatinou a českomoravskou vrchovinou tvoří přibližně řeka Blanice (J. Koutek 1947).

Geologicky náleží území k českému masivu - krystaliniku moldanubika. V těsné blízkosti městečka probíhá křížení geologických zlomů. Hlubinnou horninou je krystalinikum a hlubinné vyvřeliny. Povrchový překryv tvoří mladší sedimenty třetihorní a čtvrtohorní a kamenité ssutě svahových pokryvů.

Spodní krystalinikum prodělalo metamorfosu starších sedimentů a vyvřelin a vznikly tak krystalické břidlice v nichž převládají pararuly a někdejších usazenin břidlic a drob. (erlany, svorové ruly) Údajně patří k jednotvárné serii s výskytem svorových rul a pararul. Ve skutečnosti je výskyt hornin mnohem pestřejší.

V monografii se píše: „Vládcem v říši nerostné jest rula, smíšená se slídou a křemenem. Na Slepíčí skále jest hrubozrnná žula, kde se těž láme. Lomy náleží obci a z ní vystavěn byl i splav, jakož i upotřebena byla žula na betonový most zdejší a použita k regulaci řeky. V neregulované části vybírá se pěkný říční písek (majetek obce), jehož se používá při stavbách do malty a při výrobě cementových tovarů ve zdejší cementárně. K výtěžku říše nerostné náleží i cihlářská hlína, ba i kamnářská², z níž poslední kamnářské výrobky dělal kamnář pan Mašek, ve vlastní, dnes již rozbořené dílně“.

Petrograficky je zde tento útvar zastoupen krystalickými břidlicemi hlavně pararulou s převahou biotitu nebo dvojslídou biotiticky-silimanitickou, což působí při zvětrávání hlavně písčitého produkt ovšem za přítomnosti slídy se značnou uléhavostí.

Tuto skutečnost dotvrzuje i geolog. mapa obce, která zaznamenává přímo na katastru obce biotiticko-silimanitickou pararulu místy svahovou. Směrem jižním útvar pararul provázejí kyselější diferenciaty horninové - kyselá žuly-orthoruly. Tyto jsou světlé kompaktní, tíže větrávající než pararuly. V pararulách jsou ještě vložky jiných přeměněných hornin jednak původu vyvřelého hadce, jednak sedimentárního skarnový rohovec (složený z granátu, pyroxenu a amfibolu), krystalický vápenec se těžil v malém lomu jižně od Předbořic. Kvarterní usazeniny jsou charakterizovány svahovými hlínami a sutěmi - písčitohlinitého charakteru. Místy dosahuje eluvium značné hloubky. Aluviální náplav je hlavně reprezentován podél vodních toků a hlavně okolo rybníka Kamberského,

který je vytvářen přímo na toku Blanice.

Po stránce hydrologické je infiltrací vhodné k jímání vody puklinové (viz. prameny obec. vodovodu), je zde též možnost vyhledat vodu suťovou, která má původ ve vyšších partiích terénu z rozptýlených puklin a cirkuluje na skalním podloží do nižších poloh, kde může být jímána. Hojně zde jsou zastoupeny vody aluviální, poblíž vodních nádrží a toků, které však jsou značně kolísavé vydatností, ovlivňované atmosférickými poruchami. (teplota vody se pohybuje kolem 9° C.

Hydrografickou síť tvoří střední úsek toku Blanice se svými přítoky a je na území rovnoměrně rozprostřena. Spád řeky v rámci území činí cca 13 m a tok tvoří mnoho menších meandrů.

Ze strany západní ústí do Blanice (u Smršťova) Bořkovický potok kdysi nazývaný „Hraniční“ a další čtyři krátké nepojmenované vodoteče. První protéká Předbořicemi a na něm jsou dva návesní rybníčky staršího založení. Další ze „Studeného dolce“ na kterém byl v 20. století rybníček. Následuje „Rakouský dolce“ v kterém v 18. století byly čtyři rybníčky, v druhé polovině 20. století byl jeden obnoven. Poslední krátká vodoteč je Farského dolce). Jihozápadní hranici sleduje Křekovický potok, ústící také do Blanice na němž v 18. století existoval „u Březin“ obecní rybníček.

² Jedná se o lokalitu pod Podkamberským mlýnem č.kat 1627

Severovýchodní hranici značí „Daměnický“ (syn. Pravětický) potok, na kterém podle toponyma jižně od Hrajovice byl jeden rybník. Další napájený strouhou je doposud u dnes už nefunkčního Hrajovského mlýna a poslední obnovený v devadesátých letech dvacátého století přímo na potoce těsně pod Hrajovicemi. Před jeho ústím do Blanice, severně Smršťova ležel podle tradice mlýn prý na drcení rudy.

Jihovýchodní hranici tvoří pak za lesnatým hřebenem „Hor“ potok Vilický. Na východní polovině území vznikají pak ještě dvě krátké nepojmenované vodoteče, ústící v Blanicích u intravilánu Kamberka. Z „Jívín“ (na němž rovněž byl rybníček) byl ve 20. stol. zatrubněn, později zde byly vybudovány t.zv. „laguny“ z nichž dvě plní funkci rybníčků. Z „Načeradského dolce“ v jehož ústí bylo ještě ve dvacátém století několik rybníčků. Pokračuje pak terénním zářezem do intravilánu obce, před jeho ústím byl také již v obci rybníček. Při stavbě mostu a částečné regulace Blanice byl jeho tok regulován a odkloněn východně za č.p. 58 a 59.

Toutéž polovinou území protéká Hrnčířský (Podhůrecký, Podhorní) potok, na něm ležely od „starodávna“ dva rybníky Kalač a „Podhorník“, které byly rovněž obnoveny. Ústí jižně od Kamberka v rozsáhlém rybníku Kamberském.

Půdy jsou vesměs primárního původu vzniklé zvětráváním mateřské horniny, pouze úzké, pruhy v údolích jsou naplavené. Půdy jsou mělké zvl. na kopcích, až středně hluboké v údolích, těžké, jílovité, studené, rozpučavé se sklonem ke kornatění, - hnědozemního typu s příměsí štěrku. Okolo lesů na celém hospodářském obvodu probíhá podzolisací proces.

Území náleží do oblasti středoevropské lesní květeny (*Hercynicum*), obvod hercynských pahorkatin a vysočin (*Hercynicum submontanum*), okres Českomoravská vysočina, česká strana který Chán dělí na čtyři okresy, Široká sníženina blanické brázdy náleží do okresu Tábořsko - mladovožická pahorkatina.³ Původní zde pravděpodobně byly Dubohabrové háje (sv. Carpinion betuli), na hlubších hlinitých půdách asi do 400 m n. v. s. převládající dřevinou dubu zimního a habru obecného v nichž se uplatňoval též jilm, lípa, jasan a javor a kyselé doubravy (sv. Quercion robori-petrae), s převahou dubu letního, které doplňovala jedle. V pahorkatině ve výškovém rozpětí 350 – 500 m n. v.. Postupně navazovaly na dubohabřiny a bučiny (bukové bučiny se dodnes dochovaly na vrcholech obou Blaníků). Vyskytovaly se zde také boreokontinentální bory. Široká niva Blanice byla kryta olšinami s příměsí různých druhů vrb, případně jasanů.

Podél Blanice se projevuje údolní fenomén. Na stanovištích málo dotčených činností člověka, skalnaté srázy, rokle a sutě. Na skalních biotopech a mělkých půdách mohly přežít teplomilné druhy. V chladných údolních polohách podhorské až horské druhy. **Subxerothermy** se objevují ještě u Mladé Vožice (Bojínek Boehmerův, Smělek Jehlancovitý, Chrapa latnatá aj.)

Dnešní uměle zavedené lesní porosty se vyznačují nedostatkem listnáčů. Jde o smíšené lesy smrku a borovice, kde smrk převládá. (Zuska 1959) V křovinách na březích Blanice se setkáváme s porosty divokého chmele, tvořící nepropustné houštiny. Na neobhospodařovaných místech se vyskytují porosty vysokých ostřic a tužebníková lada.

V lese kolem cesty nad Hmčířským potokem, cca 400 m sz od obce Hmčíře na ostrůvcích hadců je registrována lokalita Kuřičky Smejkalovy (*Minuartia smejkalií*), vyskytuje se zde i Sleziník hadcový (*Asplenium cuneifolium*) (Hašková 1884). V deltě Blanice v Kamberském rybníku se vyskytuje masožravá Bublínka jižní (*Utricularia Austrálie*) a řada dalších fyto geograficky významných druhů. Na podmáčené louce nad rybníkem se vyskytuje v hojném počtu Bazanovec kytkokvětý (*Naumburgia thyrsoiflora*) (Pešout 1994)

K tomu je v Monografii. *Z lesních stromů drží primát borovice, potom smrk, modřín. Tu a tam bělá se kmenem i jedle. Z listnatých jest to bříza, ojediněle dub, buk, jilm u potoků, řeky olše, vrba, klenka a osika řídká. Z keřů jest u nás líska, trnka, šípek, hloh. Stráně porostlé jsou většinou hustým janovcem, z něhož dělají košťata. V lesích roste jahoda a borůvka. Brusinka až na malé kopečky u Podhorníka, jež plody nenese, není tu známa. Z keřů jest u nás líska, trnka, šípek, hloh. Ze vzácnější květeny nachází se ve zdejší kraji Kuřička jarní (Alsine verna), nad Podhorníkem mucholapka (rosnička droséra) a kaprad' hadí.*

Vodoteče: řeka **BLANICE** Jméno má od blan,⁴ jak nazývány byly v již. Čechách paseky. - hlavní recipient povrchových vod - Pramení v lese domamyšlském u osady Blaničky. Protéká Mladou Vožicí a Vlašimí. Vyúsťuje nad Českým Šternberkem do Sázavy Délka toku je 51 km povodí 558.4 km² Přijímá četné přítoky s hlubokými roklinatými údolními a sestupuje z nadmořské výšky 686.0 m. do 304.0 m. Údolí Blanice je vroubeno vysokými návršími a vykazuje nestejnou šířku údolí Prahorní útvar jímž Blanice protéká dává údolí příslušný ráz, vyjádřený nestejným spádem a měnlivými rozměry řečiště, což způsobuje, že vody Blanice vykazují velmi nestejná množství a objevuje se tudíž stav vlastní vodotoků útvaru prahorního, že velké vody se velkou prudkostí hromadí v údolích, kdežto normální klesají tak, že často veškerá voda bývá zdržována v mlýnských nádržích. - protéká území obce v délce 3,8 km počítaje v to i průtok KAMBERSKÝM rybníkem, její tok je regulován pod splavem kamberského rybníka na délku 0,469 km. V km 0,131 úpravy je postaven železobetonový most (r.1928) o třech polích světlosti 10 m. šířka mostovky 5,60 m. kapacita profilu Š 45,58 m³. Celková zatopená plocha Blanice je 1.69 ha. (kóta hrana vývařiče 385.8, dno řeky most 385.091, normální voda 386.065, hladina velké vody průměr 387.265, hladina velké vody katastrof. 388.220)

Mlýnský náhon pro podkamberský mlýn v délce 432 m začíná u kamenného jezu na Blanicích a nahání vodu na vodní dílo bývalého mlýna. Pod mlýnem začíná odpadní kanál o délce 230 m se zaústěním do Blanice.

³ Okresu Tábořsko - mladovožická pahorkatina. Je na západě omezena Miličínskou vrchovinou a spojnicí obcí Postupice, Chotýšany, Býkovic, Dalovy a Těmošnice, na východě obcemi Vilice, Daměnice, Vračkovice a Pravonín. Od této čáry na východ okres vlastní Českomoravské vysočiny.

⁴ V rostlinné říši však blány (nebo blana, blaně, blaň, blání) označovaly travnatý porost na pevném podkladě, pastviště. ... A říčky Blanice dostaly kdysi jméno podle „blan“, kterými protékaly, podobně jako řeka Lužnice se nazývá podle luhů, lesních travnatých porostů na vlhčí půdě, které se prostírají kolem jejich břehů. Podle říčky Blanice byly zase nazývány vesnice jménem Blanice nebo Blanička i vrch Blaník. (Slova a dějiny, Němec a kol., str.101.n.)

Rybník Kamberk, dříve Papírník někdy také Farský byl vybudován koncem XV. stol v roce 1493. Renovován na vodní pro papírnu v roce 1757⁵. Rybník měl před r.1863 splav o 9 stavidlových výpustích o celkové šířce 18,96 m s prahem 2,21 m pod norm. hladinou. Když povodeň toho roku splav strhla, postavil Tomáš Toman majitel mlýna. nový splav, ale. jen o 4 stavidlech o celkové šířce 7,58m a v.dalších 11,38 m, zřídil pevný jez na přepad. V r. 1870 mlynář 3 stavidla zrušil a na. jejich místě pevný jez prodloužil. R.1873 povodeň splav znovu strhla, načež mlynář postavil v celé délce 10 °. (=18,96 °) pevný jez bez jakéhokoliv stavidla. V únoru 1909 při náhlém odchodu ledu... po havárii bezpečnostního přelivu..... a hráz demolována..... až do r. 1924 byl rybník vypuštěn a jeho dno využíváno jako travní porost. V roce 1924 byla oprava hráze. se. zděným přepadem 40,0 m dlouhým.....ukončena a rybník naplněn..... do dnešního stavu kolaudován byl v r. 1926

Povodí shražené Kamberskou hrází činí 191.29 km². jehož převážná. část spadá do Blanice s jejími většími přítoky: Zhořským potokem od Miličína a Stupským potokem od Neustupova., kdežto nepatrná. část asi 9 km² spadá od jihovýchodu Podhůreckým potokem přímo do rybníka. Průměrné množství velkých vod při srážce 38.8 mm vyvozuje v Kamberce odtok 51.54 m³/ vt. maximálních při srážce 89.7 mm 119.15 m³/vt. Vzduť splavu rybníka má kotu 390.00 , vzduť způsobené jezem podkamberského mlýna 385.56. ø max. denních srážek srážkoměr. stanic Petrovice, Ml.Vožice, Vrcholtovice a Miličín v letech 1895 - 1905 je 38.8 mm max. denních srážek v r. 1899 v Ml. Vožici 89.7 mm. Povodí Blanice k hrázi Kamberského rybníka 191.29 km². Z toho množství velkých vod:

$$=191.29*0.388/86400 = 85.9 \text{ m}^3/\text{sec} \text{ při } 60\% \text{ odtoku činí průtočné množství v přepadu K. rybníka } 51.54 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

$$\text{max. množství velké vody: } = 191.29*0.0897*60/86400 = 119.15 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Údaje HMÚ : Tok tř.II. hydrolog.čís. 1-09-03-036, místo hráz kamberského rybníka plocha povodí(F) 184,016 km², průměrná dlouhodobá roční výška srážek v povodí v mm (HSa) 662, průměrný dlouhodobý roční průtok v m³* s⁻¹ (Qa) 1,039

(QMd) M denní průtoky v m³ * s⁻¹

M	30	60	90	120	150	180	210	240	270	300	330	355	364
m ³	2,47	1,69	1,952	0,892	0,763	0,66	0,562	0,473	0,373	0,316	0,257	0,136	0,049

(QN) N-leté průtoky (n-leté vody jsou bez retenčního účinku rybníků)

N	1	2	5	10	20	50	100
m ³ *s ⁻¹	14,5	22	34	46	51	66,5	83

výměra 13,5860 ha potopená plocha 11,00 obsah vody 180 000 m³ max. hloubka 4,20 m. výpusť zařízení 2 čepy ø 60 cm, přeliv zděným splavem, slouží chovu ryb, je používán jako koupaliště/,

Podhůrecký potok protéká údolní proláklinou přes bývalé rybníky Podhorník (1.4530 ha) a Kalačův (0.3364 ha). Vstupuje na území z k.ú.Vilice a vleává se do kamberského rybníka. Délka toku na území K. 1300 m. syn. Hrnčářský potok

údaje HMÚ: Tok tř.III. hydrolog.čís. 1-09-03-043, místo Kalač plocha povodí(F) 9,113 km², průměrná dlouhodobá roční výška srážek v povodí v mm (HSa) 670, průměrný dlouhodobý roční průtok v m³* s⁻¹ (Qa) 0,054

(QMd) M denní průtoky v m³ * s⁻¹

M	30	60	90	120	150	180	210	240	270	300	330	355	364
m ³	0,13	0,09	0,06	0,046	0,04	0,03	0,029	0,025	0,019	0,016	0,013	0,007	0,002

(QN) N-leté průtoky (n-leté vody jsou bez retenčního účinku rybníků)

N	1	2	5	10	20	50	100
m ³ *s ⁻¹	3,5	5,5	8,5	10,7	12,6	16,4	20,5

Pravětický (Daměnický) potok.

údaje HMÚ: Tok tř.III. hydrolog.čís. 1-09-03-047, místo V profilu cca 2,2 km nad soutokem s Blanicí plocha povodí(F) 12,230 km², průměrná dlouhodobá roční výška srážek v povodí v mm (HSa) 650, průměrný dlouhodobý roční průtok v m³* s⁻¹ (Qa) 0,0625

(QMd) M denní průtoky v m³ * s⁻¹

M	30	60	90	120	150	180	210	240	270	300	330	355	364
m ³	0,14	0,10	0,64	0,54	0,46	0,04	0,034	0,029	0,022	0,019	0,015	0,008	0,003

⁵ Informace přejatá z projekt ČSOP na revitalizaci soustavy rybníků

(QN) N-leté průtoky (n-let vody jsou bez retenčního účinku rybníků)

N	1	2	5	10	20	50	100
m ³ *s ⁻¹	4,5	7,0	10,5	13,5	15,5	20,5	25,5

Bořkovický potok ?? původně nazývaný „Hraniční“

Po stránce klimatické leží v klimatické oblasti mírně teplé, mírně vlhké, pahorkatinného rázu (B3). Okrajové partie území na východě a západě jeví přechodný ráz k oblasti s klimatem mírně teplým, mírně vlhkým a vrchovinným (B5). S nadmořskou výškou 440 m.

Atmosférické srážky dosahují průměrně 647 -. Teplota vzduchu je v ročním průměru 7 °C

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	
38	33	38	54	66	70	78	81	53	51	40	45	647
-2,7	-1,4	2,4	6,7	11,9	14,8	16,4	15,8	12,3	7,2	2,4	-1,1	7,0

Langův dešťový faktor 87 charakterizuje oblast mírně humidní.

Začátek mrazů spadá do druhé poloviny listopadu a konec do poloviny dubna První den se souvislou sněhovou pokrývkou obvykle připadá na 1.12. a trvá do 11.3., trvá 42 dní s maximem 15 cm. Tvoření mlh je časté na podzim a trvá od poloviny října téměř do poloviny listopadu. Nebezpečí krupobití malé. Převládající směr výsušných větrů od jihovýchodu, studených od severozápadu a nejvíce přicházejí v úvalu západní větry.

Počátek jarních polních prací připadá do poloviny března, počátek květu jabloní do první poloviny května, počátek senoseče do druhé poloviny června a počátek žitných žní do druhé poloviny července a počátek setí ozimého žita do konce září.

Geonomicky náleží oblasti bramborařské subtyp bramborařsko žitné. V roce 1928 *Z hospodářských plodin se pěstovalo: žito, oves, pšenice, méně i ječmen. Každý téměř hospodář seje pro svoji potřebu mák, len a hrách. Nejvíce sází se brambor, jemuž jednomu druhu říkají „kamberačky“. Z píce jetel červený, žlutý, tu a tam i bílý, vikev, vojtěšku. Luk jest málo. Zelí pro potřebu. Řepa dobytku.*

